

தமிழியல்

JOURNAL OF
TAMIL STUDIES
JUNE 2013

தீருவள்ளவராண்டு
2044
(வைகாசி - ஆனி)

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
INTERNATIONAL INSTITUTE OF TAMIL STUDIES

83

மொழியும் பண்பாடும்: திராவிட உறவுமுறைச் சொற்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட மானிடவியல் ஆய்வு

சண்முகராஜா சிறிகாந்தன்

மொழி என்பது பண்பாட்டின் ஒரு கூறாகவும், உலகப் பண்பாட்டுப் பொதுமையாகவும் காணப்படுகிறது. இதனைப் பொதுவாகத் தொடர்பு ஊடகமாகவே அறிஞர்கள் நோக்குகின்றனர். எனினும் மொழியின் சமூகப் பரிமாணம் என்பது இன்று உலகளாவிய நிலையில் பரந்து விரிந்து காணப்படுகிறது. உலகமயமாதலை வரையறை செய்வோரில் குறிப்பிட்ட சில பிரிவினர் 'உலகமயமாதல்' என்பது 'ஆங்கில மொழிமயமாக்கம்' என வரையறை செய்கின்றனர். உலகின் பொதுவான தொடர்பு மொழியாக ஆங்கில மொழியினை ஏற்படுத்துதலே இதன் வெளிப்பாடாகும். மொழி பற்றிய பல்வேறு வாதங்களும், கலந்துரையாடல்களும் பல்வேறு தளங்களில் நிகழ்ந்து வருகின்ற சூழலமைவில் மானிடவியலாளர்கள் மொழியினைச் சமூகப் பண்பாட்டு மூலங்களின் ஒரு முதன்மையான கூறாகவே நோக்குகின்றனர். இந்நிலையில் மொழியும் பண்பாடும் மனித வாழ்வினைப் பூரணமாக்கும் ஒரு பகுதியாகவே காணப்படுகின்றன.

மானிடவியல் போன்று மொழி தொடர்பான ஆராய்ச்சியை இரண்டு பிரதான அலகுகளில் உள்ளடக்கி நோக்கமுடியும். உயிரியல் நிலையில், பண்பாட்டு நிலையில் மொழி தொடர்பான ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. மனிதனை விலங்கினங்களிலிருந்து பிரித்துக்காட்டும் முக்கியப் பண்பாட்டுக் கூறு மொழியாகும். விலங்குகளால் மனிதனைப் போன்று மொழியினைச் சிறந்த வினைத்திறனுடன் கையாள முடியாது. அண்மைக் காலத்தில் விலங்கின நடத்தைகள் தொடர்பான ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஏன் விலங்குகள் மனிதனைப் போன்று மொழியியல் கூறுகளை விருத்தி செய்யவில்லை என்பதற்கு அவற்றின் மூளையின் அளவு, அமைப்பு போன்றவற்றினையே காரணமாகக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

மனித இனத்தின் உயிரியல், சமூகப் பரிணாமத்தில் நாகரிகம் அடைந்துள்ள இன்றைய மக்கள் கூட்டத்தினர் மொழியின் பயன்பாட்டின் பின்னரே யதார்த்த மனித நிலையினை அடைந்தார்கள் (Dobson 1989:33). இதனால் இன்று மனிதப் பண்பாட்டில் நடுநாயகமாக மொழி காணப்படுகின்றது. இன்று உலகில் 3000த்திற்கும் மேற்பட்ட மொழிகள் பேசப்பட்டு வருகின்றன. எனினும் 3000த்திற்கு அதிகமான மொழிகள் வழக்கிழந்து மறைந்துகொண்டிருக்கின்றன (William 1990: 207).

மொழி தொடர்பான ஆய்வுகள் தொடக்கக் காலத்திலிருந்து மொழியியல் வல்லுநர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தாலும், மொழியியல் தொடர்பான ஆய்வென்பது மானிடவியல் துறையுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளது. மானிடவியலின் பிரதான உட்பிரிவுகளில் ஒன்றாக 'மொழியியல்சார் மானிடவியல்' காணப்படுகின்றது. இது சமூக வாழ்வில் எப்படி மொழி செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது என்பது தொடர்பாக ஆய்வு செய்கின்றது.

முதலாம் உலகப்போருக்குப் பின்னைய காலப்பகுதியில் மொழியியல்சார் மானிடவியலாளர் எட்வேட் சப்பிர்

மொழியினுடைய இலக்கணக் கட்டமைப்பின் ஊடாகப் பண்பாட்டு நடத்தைகள் நனவிலி நிலையில் வடிவமைக்கப்படுகின்றன' என்ற கருத்தினை முன்வைத்துள்ளார். மேலும் ஒவ்வொரு மொழியும் ஒத்த அமைப்புக் கோலத்தினைக் கொண்டிருக்கின்றது. அது தனியன்கள் ஒருமித்த நிலையில் உலகத்தினை நோக்குவதற்கான வழிமுறையினை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றது (மேலது. 1990: 213)

எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் சப்பிர் ஆர்ப் மொழியும் பண்பாடும் ஒன்றை யொன்று செல்வாக்குச் செலுத்துகின்ற பொருண்மைகளாக விளங்குகின்றன என்கிறார். இந்நிலையில் இவ்வாய்வானது மொழிக்கும் பண்பாட்டுக்கும் இடையிலான உறவினைத் திராவிட உறவுமுறைச் சொற்களின் வழியே பகுப்பாய்வு செய்ய முயல்கின்றது.

மனிதப் பண்பாட்டுப் படிமலர்ச்சியில் மனிதனை நாகரீக நிலைக்கு இட்டுச் சென்ற மூலங்களில் மொழி முதன்மையிடம் பெறுகின்றது. ஏனெனில் ஒரு தனியன் தனது எண்ணத்தில் தோன்றிய சிந்தனையை அதே நிலையில் பிரிதொருவருக்கு எடுத்துக் கூறுவதற்குப் பிரதான கருவியாக விளங்குவது மொழியே ஆகும். பண்பாட்டுப் படிமலர்ச்சியில் முக்கியக் காரணியான கருத்துப் புரட்சிக்கும், கருத்துநிலை மாற்றத்திற்கும் அடிப்படையாக மொழியே அமைந்துள்ளது. மொழியியல்சார் மானிடவியலாளர் மொழியினை அவற்றின் அமைப்பின் அடிப்படையில் ஒலியன்கள், இலக்கணங்கள் எனும் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பாசுபடுத்துவார்கள். எனினும் இவை இரண்டுக்கான அர்த்தங்கள் பண்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே வழங்கப்படுகின்றன. உறவுமுறைச் சொற்களுக்கான அர்த்தங்களும் கூட, குறித்த பண்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே வழங்கப்பெற்று வருகின்றன. இது மொழிக்கும் பண்பாட்டிற்கும் இடையிலான தொடர்பினை வெளிப்படுத்துகிறது.

பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் ஒலியன்கள் சார்ந்த மொழி, குறியீடு சார்ந்த மொழி, உடலசைவு சார்ந்த மொழி என மொழியினை வகைப்படுத்தி நோக்கலாம். இவற்றுள் உறவுமுறைச் சொற்கள் ஒலியன்சார்ந்த நிலையிலும் குறியீட்டு நிலையிலும் சமூகத்தில் தொழிற்படுகின்றன. குறிப்பிட்ட நபரை விளிக்கும் போது வெளிப்படும் ஒலியன்கள் வயது, பால், நெருக்கம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பேசுநருக்கும் (ego) விளிப்பவருக்கும் இடையிலான தொடர்பினை வெளிக்காட்டுகின்றன. மறுபுறத்தில் சமூக வலைப் பின்னலில் குறித்த நபருக்கும் பிறிதொரு நபருக்கும் இடையிலான உறவு முறையினைச் சுட்டும் சொற்களானவை பல்வேறு சமூகக் குறியீட்டுவியல் தன்மையினை வெளிப்படுத்திவிடுகின்றன. இந்தக் கருத்துநிலையின் பின்புலத்தில் தான் இவ்வாய்வு மொழிக்கும் பண்பாட்டுக்கும் இடையிலான உறவினைத் திராவிட உறவுமுறைச் சொற்களினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பகுப்பாய்வு செய்கின்றது.

உறவுமுறை என்பது மானிடவியல் ஆய்வுகளில் முதன்மையான இடத்தினைப் பெறுகின்றது; மறுபுறத்தில் தொடக்கக் காலம் முதல் மானிடவியல் ஆய்வுகள் மனித சமூகத்தின் உறவுமுறைகளை மையமிட்ட வகையிலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. குறிப்பாக 19ஆம் நூற்றாண்டின் மையக்காலப் பகுதியிலிருந்து மானிடவியலில் உறவுமுறை தொடர்பான ஆய்வுகள் முதிர்ச்சித் தன்மையான தொடர்பினைக் கொண்டதாக இருந்து வருகின்றன. 1871இல் உலகப் பிரசித்திபெற்ற மானிடவியலாளர் லூயிஸ் ஹென்றி மார்கன் மனிதக் குடும்பங்களின் இரத்தஉறவு மற்றும் மணஉறவு ஒழுங்கமைப்பு (L.H. Morgan, 1871: Systems of Consanguinity and Affinity of the Human Family) பற்றிய ஆய்வொன்றினை மேற்கொண்டுள்ளமை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் உறவுமுறை ஒழுங்கமைப்பானது அந்தந்தச் சமூகத்தின் பண்பாட்டினால் உருவாக்கப்படுகின்றது. பிறிதொரு வகையில் கூறினால் உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு சமூகமும் தத்தமக்கென உறவுமுறைப் பண்பாட்டினைக் கொண்டுள்ளன. இவ்வகையான உறவுமுறை ஒழுங்கமைப்பானது அச்சமூகக் கட்டமைப்பிற்கு இடையிலான தொழிற்பாட்டினை விளங்கிக் கொள்வதற்கு உதவுகின்றது. உறவுமுறைகள் பற்றிய ஆய்வுகள் மொழியியல், சமூகவியல், மானிடவியல் ஆகியனவற்றிற்கு அப்பால் வரலாற்றியலுடனும் மிக நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளது. உறவுமுறை தொடர்பான ஒரு முறையான ஆய்வானது மார்கன் (L.H. Morgan), மக்லென்னன் (J.F. McLennan), ஹென்றி மைன் (Henry Maine), பக்கோபன் (J. Bachofen) போன்ற பல்வேறு மானிடவியல் அறிஞர்களால் உலகளாவிய நிலையில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, திராவிட உறவுமுறை பற்றிய ஆய்வில் ட்ரவுட்மன், லூயி தூய்மோன் போன்றவர்கள் முதன்மையானவர்கள்.

அதிகமான அமெரிக்கர்களும், ஐரோப்பியர்களும் உறவுமுறை என்பது உயிரியல் ரீதியான அமைப்பு என்றோ அல்லது நேரடியாக இருவருக்கிடையிலான உயிரியல் ரீதியான பிணைப்பினை வெளிப்படுத்துகின்ற ஒன்றாகவோ கருதுகின்றனர் (Murphy, 1989:106). ஆனால் திராவிட உறவுமுறையானது பண்பாட்டியல் கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. திராவிட உறவுமுறைச் சொற்கள் (Dravidian Kinship Terminology) என்பது எதிரிடைத் தன்மை வாய்ந்த ஒன்றாகும். இது தலைமுறை வேறுபாடு, பால் வேறுபாடு, மணவுறவுக்கான உறவுக் குறியிட்டியல் வேறுபாடு, வயது வேறுபாடு எனும் நான்கு கொள்கைகளினுடைய நேர்நிலையான பல விடயங்களின் கூட்டிணைவிலிருந்து மேலெழுந்த ஒன்றாகக் கருதமுடியும் (Dumont 1953: 39).

உறவுமுறைச் சொற்கள், உறவுமுறை பற்றிய ஆய்வின் மையங்கள். இவை அனைத்துச் சமூகத்திற்கும் பொதுவானவை, ஆனால் அங்குப் பயன்படுத்தப்படும் சொற்களும் அதற்கான பண்பாட்டுப் பெறுமானங்களும் வேறுபட்டவை. ஒவ்வொரு பண்பாட்டிலும் வேறுபட்ட மணவுறவு விதிகள் வழக்கத்தில் உள்ளன. இவ் விதிமுறைகள் அச் சமூகத்தின் மனித நடத்தைகளை ஒழுங்கமைப்பதில் பிரதான இடத்தினைப் பெறுகின்றன. இன்னொருவகையில் கூறினால் உறவுமுறைச் சொற்கள் தாம் சார்ந்திருக்கும் பண்பாட்டு வலைப் பின்னலுடன் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டிருக்கின்றன. உறவுமுறைச் சொற்களுக்கான சமூகஅங்கீகாரமும், பண்பாட்டு ஏற்றுக் கொள்ளலும் இல்லாத போது அச் சொற்கள் செயல்பாட்டினை இழந்துவிடுகின்றன. இதனால்தான் உறவுமுறைச் சொற்கள் மனிதனுடைய அடிப்படைச் சொற்களஞ்சியங்களின் ஒரு பகுதியாகத் தொடர்ந்து வருகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, குழந்தைப் பருவத்தில் அதிகம் பயன்பாடுடையனவாக உறவுமுறைச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. முதல்நிலைப் பண்பாட்டுவயமாக்கச் செயல்முறையுடன் உறவுமுறைச் சொற்களும் அவற்றின் சமூகப் பெறுமானங்களும் ஒரு தனியனுக்குப் படிப்படியாகக் கிடைக்கின்றன.

மார்கன் உறவுமுறைச் சொற்கள் மொழியினுடைய பகுதிகள் என்னும் கருத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆய்வினை மெற்கொண்டார். ஏனெனில் உறவுமுறைச் சொற்கள் மிகவும் தர்க்கரீதியாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் இவை ஒவ்வொரு மொழியினுடைய இதயம் போன்றவை (Trautmann 2009: 56).

மொழியியலாளர்கள் உலகின் அனைத்து மொழிகளினையும் அவற்றின் அமைப்பு, ஒருமைப்பாடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தியுள்ளனர். அவ்வாறு வகைப்படுத்தப்பட்ட மொழிகளைக் 'குடும்பம்' என்ற சொல்லினால் பொதுமைப்படுத்துகின்றன. ஒவ்வொரு குடும்ப மொழிகளும் பல்வேறு தனித்தன்மை வாய்ந்த மொழிகளின் கூட்டு இணைவுடனே வகைப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. அந்தவகையில் ஆப்பிரிக்க-ஆசிய (Afro-Asiatic), அல்ரைக் (Altaic), அவஸ்திரேலிய-ஆசிய (Austro-Asiatic), திராவிட (Dravidian), பின்னோ-உக்ரிக்

(Finno-Ugric), இந்தோ-ஐரோப்பிய (Indo - European), சீன-திபெத்திய (Sino - Tibetan) மொழிக் குடும்பம் என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன (William 1990). இவ்வனைத்து மொழிக் குடும்பங்களிலும் திராவிட, இந்தோ-ஐரோப்பிய ஆகிய இரு மொழிக் குடும்பங்களும் இந்தியப் பண்பாட்டில் காணப்படுகின்றன.

திராவிடப் பண்பாட்டின் தொன்மைக் குடிகளாகத் தமிழர்கள் தங்களை உரிமைகோரி வருகின்றனர். தமிழர்களின் பண்பாட்டுத் தொன்மையானது சிந்துவெளித் திராவிட நாகரிகம் தொடங்கி இன்றுவரை நீண்ட நெடிய அறுபடாத பண்பாட்டு மரபினைக் கொண்டது. இந்தவகையில் திராவிட உறவுமுறைச் சொற்களும் தமிழர் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாகவே காணப்படுகின்றன. திராவிட உறவுமுறை ஒழுங்கமைப்பானது வடஇந்திய உறவுமுறையிலிருந்து அடிப்படையில் வேறுபட்டது என்பதினை ஐராவதி கார்வே அம்மையார் (Karve 1965:250) குறிப்பிட்டுள்ளார். தென்னிந்திய உறவுமுறைகளைப் பகுப்பாய்வு செய்த லூயி தூய்மோனும் திராவிட உறவுமுறையான இரத்த உறவு, மணவுறவு எனும் இரண்டு அடிப்படைப் பிரிவுகளைக் கொண்டது என்றும் இவற்றினுடைய உறவுமுறைச் சொற்கள் என்பது திருமணத்திற்கான விருப்பத்தினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார் (1983: 17). திராவிட உறவுமுறைச் சொற்கள் தொடர்பாக இதே கருத்தினை நூல் யால்மனும் முன்வைத்திருக்கின்றார் (Yalman 2009: 548).

தொடக்கக் காலத்தில் விலங்குகளோடு விலங்குகளாக வாழ்ந்த மனிதர்களிடையே கட்டுப்பாடற்ற பாலுறவு நிலவி வந்துள்ளது. பின்னர் குடும்பம் என்ற நிறுவனம் பாலுறவினை ஓர் ஒழுங்கமைப்பினுள் கொண்டு வந்துள்ளது எனக் குடும்பம் பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொண்ட ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். குடும்பம் என்ற அமைப்பானது ஒரே குடும்பத்தினுள்ளே பாலுறவினை மேற்கொள்வதினைத் தடைசெய்கின்றது. எனினும் கட்டுப்பாடற்ற பாலுறவுச் செயன்முறையில் வாழ்ந்த சமூகமானது திடீரென மாற்றம் அடையவில்லை. முதலில் உறவுக்குள்ளேயே பாலுறவு ஒழுங்கமைப்பினை வரையறை செய்து அதன் வழியே பாலுறவினைச் சீரமைத்தது என்பது பல ஆய்வாளர்களின் கருத்தாகும். இந்நிலையில் இவ்வகையான உறவுகளுக்குள்ளேயே பாலுறவை ஒழுங்கு செய்யும் ஓர் உறவுமுறைக் கட்டமைப்புடையதாகவே திராவிட உறவுமுறை காணப்படுகின்றது.

பக்தவத்சல பாரதி (2008: 65-67) குறிப்பிடுவது போன்று வடஇந்தியச் சமூகத்தில் குறைந்தது ஐந்து கோத்திரங்களை விலக்கியே திருமணம் செய்தல் வலியுறுத்தப்படுகிறது. அதேநேரம் உயர்சாதி ஆணுக்குத் திருமணம் செய்யும் “உயர்குலத் திருமணம்” (Hypergamy) முறையே அவர்களிடத்தில் வழக்கத்திலுள்ளது. ஆனால் திராவிட மரபில் நெருங்கிய உறவுக்குள் திருமணம் செய்யும் “முறைமணம்” (Cross-cousin marriage) விரும்பத்தக்க மணமுறையாக (Preferential Marriage) உள்ளது. இதற்குக் காரணம் இரண்டு சமூகத்தினுடைய பண்பாட்டின் அடிக்கட்டமைப்புகள் வேறுபட்டவையாக

உள்ளமையே ஆகும். வடஇந்தியப் பண்பாடானது கால்நடை மேய்த்தல் பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் வளர்ச்சியடைந்த ஒன்று. மாறாகத் திராவிடர்களுடைய பண்பாடு விவசாயத்தின் அடிப்படையில் வளர்ச்சியடைந்த ஒன்றாகும்.

மேற்குறித்த பண்பாட்டு வேறுபாடுகள் வடஇந்திய, தென்னிந்தியப் பண்பாட்டில் நிலவும் உறவுமுறைக் கட்டமைப்பு, உறவுமுறைச் சொற்கள், உறவுமுறை விதிகள் ஆகியவற்றைத் தீர்மானிப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளன. அந்தவகையில் திராவிட விவசாயப் பண்பாட்டில் நிலமும் நீரும் முதன்மையானது. இவை திருமணத்தின் வழியே பிரிக்கப்பட்டுவிடாமல் இருப்பதன் பொருட்டுத் தாய்மாமன் மகள், அத்தை மகள், அக்காள் மகள் ஆகிய முறை மக்களைத் திருமணம் செய்வது விரும்பத்தக்க முறையாக ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டது. இதனால் இவ்வகையான மணஉறவுகளை வலியுறுத்தும் வகையில் உறவுமுறைச் சொற்களும், அவற்றினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் உறவின்முறை ஒழுங்கமைப்பும் திராவிடப் பண்பாட்டில் முதன்மை பெற்றது (பக்தவத்சல பாரதி 2002: 74-75).

இந்தோ-ஐரோப்பிய உறவுமுறைச் சொற்களானவை திராவிட உறவுமுறைச் சொற்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபாடுடையன. இங்குப் பெற்றோரின் உடன் பிறந்தாரின் மக்கள் (Cousins) தெளிவான நிலையில் தனித்துவமானவையாகப் பிரிக்கப்படவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக இந்தி மொழியில் அனைத்து ஆண்களும் (Male Cousins) சகோதரர்களாகவும் (brothers), அனைத்துப் பெண்களும் (female Cousins) சகோதாரிகளாகவும் (Sisters) கருதப்படுகின்றனர். இவர்கள் முறையே பாய் (bhai) எனவும், பாஹன் (bahen) எனவும் அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் திருமணம் செய்ய முடியாது. அதாவது வடஇந்திய உறவுமுறைச் சொற்களானவை தென்னிந்தியாவில் உறவுக்குள் திருமணம் மேற்கொள்ளும் பண்பாட்டு மரபிலிருந்து வேறுபட்ட தன்மையினைப் பிரதிபலிக்கின்றன (Deliege, 2011:21). மேலும் இந்தியில் தந்தையின் சகோதாரியின் கணவனைத் தனிச் சொல்லாலும் (பூபா - phupha) இவர் பெண் எடுப்பவர், தாயின் சகோதரனைப் பிறிதொரு சொல்லாலும் (மாமா - Mama) இவர் பெண் கொடுப்பவர் எனவும் சுட்டப்படுகின்றது. ஆனால் தமிழில் இருவரும் ஒரே சொல்லால் (மாமா) என்று சுட்டப்படுகின்றனர் (மேலது. 21). இதற்கு வடஇந்தியாவில் இருந்துவரும் உயர்குலத் திருமணப் பண்பாட்டு முறையும் தென்னிந்தியாவில் இருந்துவரும் முறைமணத் திருமணப் பண்பாட்டு முறையும் காரணமாகும் (பக்தவத்சல பாரதி 2008: 65-67).

தமிழர் பண்பாட்டு மரபில் பங்காளி-சம்மந்தி உறவு என்பது ஒரு பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியாகக் காணப்படுகிறது. பங்காளி உறவுமுறைச் சொற்களாக அண்ணா, தம்பி, பெரியப்பா, சித்தப்பா போன்ற உறவுமுறைச்

சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அதேவேளை சம்பந்தி (மாமன்-மச்சான்) உறவுமுறைகளை வெளிப்படுத்தும் உறவுமுறைச் சொற்களாக மாமா, மாமன், மாமனார், மச்சான் போன்ற சொற்கள் காணப்படுகின்றன.

பேசுநர் தன்னுடைய தந்தையினை விளிக்கும் சொல்லாலேயே தந்தையின் சகோதரர்களையும், தாயினை விளிக்கும் சொல்லாலேயே தாயின் சகோதரிகளையும் விளிக்கின்றார். அங்கு வயது வேறுபாட்டினைக் காட்டுவதற்கென முன்னொட்டுச் சொற்கள் பயன்படுகின்றன. இவ்வாறே தன்னுடைய உடன் பிறப்புக்களை விளிக்கும் சொற்களினாலேயே தந்தையின் சகோதரியினுடையதும், தாயின் சகோதரியினுடையதும் பிள்ளைகளை விளிக்கின்றார். இந்தச் சொற்கள் திருமணத் தவிர்ப்புறவினை (Proscriptive alliance) வெளிப்படுத்துகின்றன. மாறாகத் தந்தையின் சகோதரியினையும் அவர்களுடைய கணவன், பிள்ளைகள் மற்றும் தாயின் சகோதரர் அவர்களுடைய மனைவி மற்றும் பிள்ளைகளைத் தனித்துவமான 'முறை' உறவுச் சொற்களினால் விளிக்கின்றார்கள். இந்நிலையில் இவை திருமணத்திற்கான முறை உறவினையும், உரிமையினையும் (Prescriptive alliance) நேரடியாகவே வெளிப்படுத்துகின்றன. இதன் பின்புலத்தில் அன்றாட உறவு முறைச் சொல்லாடல்களை நோக்கினால் இவை மேலும் புரியும். 'நான் என்ன உன் மாமனா? அல்லது மச்சானா?' என்று பெண்பிள்ளைகளுக்கும் 'நான் என்ன உன் அக்கா பொண்ணா?' அல்லது மச்சாளா?' என்று ஆண்பிள்ளைகளுக்கும் கேட்பது இங்கு நினைவுகொள்ளத்தக்கது.

லூயி தூய்மோனின் 'மாமன் முறை உள்ளவருக்கு மாமனாக அமைபவர் அண்ணன் தம்பி உறவாக அமைவார்கள்' (சம்பந்திக்குச் சம்பந்தி பங்காளி - Affine's affine as kin) என்னும் கோட்பாடானது திருமணத்தின் பின்னரான உறவுச் சொற்களும் ஏற்கெனவே நிலவிவருகின்ற பண்பாட்டின் தொடர்ச்சியாகவே அமைகின்றது. என்பதனை விளக்குகின்றது. அண்மைக் காலத்தில் உறவினர் அல்லாதவர்களுடனான திருமணத்தில் அக்காவைத் திருமணம் முடித்தவராயின் 'மாமா' என்றும் தங்கையினைத் திருமணமுடித்தவராயின் 'மச்சான்' என்றும் அழைக்கும் முறை உறவுமுறையில் திராவிடப் பண்பாட்டின் நீட்சியினையே காட்டுகின்றது. இந்நிலையில் லூயி தூய்மோனின் 'திராவிட உறவுமுறைச் சொற்கள் உயர்ந்தளவில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டன; அனைத்து உறவுமுறைச் சொற்களும் இருபக்க மணவுறவினைக் குறிப்பாகப் பொருள் உணர்த்தும் வகையில் காணப்படுகின்றன; உறவுகளை ஓர் ஒழுங்கில் வைத்திருப்பதற்கு இவ்வகையான இருபக்கத் திருமணச் சடங்குகளும் அவசியமானவை' என்னும் கருத்து இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது (Quated by Yalman 2009: 548).

தமிழர்களின் மூன்று தலைமுறைகளுக்கு இடையிலான உறவுமுறைச் சொற்கள் அனைத்தினையும் 'பிரித்தல்-இணைத்தல்' (Bifurcate - Merging) எனும் இரண்டு பொருண்மைகளின் அடிப்படையில் நோக்கலாம். அதாவது

மணவுறவினை மேற்கொள்ளக் கூடியவர்களைத் தனிச் சொற்களாலும், மணவுறவிலிருந்து விலக்கப்பட்டவர்களைப் பொதுவான சொற்களாலும் குறிப்பிடும்முறை காணப்படுகின்றது. இதனைப் பின்வரும் அட்டவணையின் அடிப்படையில் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

அட்டவணை 1.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்துக் கரையார் சமூகத்தினரது உறவுமுறைச் சொற்கட்டமைப்பு

ஆண் உறவுகள்			பெண் உறவுகள்				
அப்பப்பா, அம்மப்பா (தாத்தா)			அப்பம்மா, அம்மம்மா (பாட்டி)			+2	
நேர் முறை உறவு (parallel cousin)		எதிர் முறை உறவு (cross cousin)	நேர் முறை உறவு (parallel Cousin)		எதிர் முறை உறவு (cross cousin)		
1. பெரிய	அப்பா	3. மாமா	4. பெரிய	அம்மா	6. அத்தை	+1	
2. சித்த			5. சின்ன (சித்தி)				
7. அண்ணா		8. அத்தான்	9. அக்கா		10. மச்சாள்	+0	
பேசுநர்							0
11. தம்பி		12. மச்சான்	13. தங்கை		14. மச்சாள்	-0	
15. மகன்		16. மருமகன்	17. மகள்		18. மருமகள்	-1	
பேரன்			பேத்தி			-2	

மூலம்: களாய்வு

அட்டவணை 2.

புதுச்சேரி பிரதேசப் பட்டினவர் சமூகத்தினரது உறவு முறைச் சொற்கட்டமைப்பு

ஆண் உறவுகள்			பெண் உறவுகள்				
தாத்தா			ஆயா			+2	
நேர் முறை உறவு (parallel cousin)		எதிர் முறை உறவு (cross cousin)	நேர் முறை உறவு (parallel Cousin)		எதிர் முறை உறவு (cross cousin)		
1. பெரிய	அப்பா	3. மாமா	4. பெரிய	அம்மா	6. அத்தை	+1	
2. சித்த			5. சின்ன (சித்தி)				
7. அண்ணா		8. மைத்துனர்	9. அக்கா		10. அண்ணி	+0	
பேசுநர்							0
11. தம்பி		12. மச்சான்	13. தங்கை		14. மச்சினிச்சி	-0	
15. மகன்		16. மருமகன்	17. மகள்		18. மருமகள்	-1	
பேரன்			பேத்தி			-2	

மூலம்: பக்தவத்சலபாரதி 1999: 151-152

மேலுள்ள இரண்டு அட்டவணைகளும் முறையே இலங்கை, இந்தியப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த மீனவர் சமூகத்தினரது உறவுமுறைச் சொற்கட்டமைப்புக்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. இவ்விரண்டு சமூகத்தினுடைய உறவுமுறைச் சொற்கட்டமைப்பும் திராவிட உறவுமுறைச் சொற்களினைப் பிரதிபலித்தாலும் இவற்றுள் பிராந்தியப் பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தினை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இலங்கையில் தமிழர்களிடையே நிலவிவரும் உறவுமுறைச் சொற்களும் திராவிடப் பண்பாட்டுக்கு உரியன (Stirrat, 177: 271). ஆனால் அங்கு அக்காள் மகளைத் திருமணம் செய்யும் முறை பண்பாட்டில் இல்லாத காரணத்தினால் அக்காவைத் திருமணம் செய்யும் நபரை 'அத்தான்' என்றே அழைக்கும் மரபு யாழ்ப்பாணக் கரையார் சமூகத்தினரிடம் காணப்படுகின்றது. ஆனால் பட்டினவர் மத்தியில் அக்காவைத் திருமணம் செய்யும் நபரை 'மாமா' என்று பொதுவாக அழைக்கும் முறை காணப்படுகிறது. இது அக்கா மகளைத் திருமணம் செய்யும் பண்பாட்டு மரபின் வெளிப்பாடாகும். இவ்வாறே ஈழத்தமிழர் பண்பாட்டில் தாய்வழிச் சமூகமுறையின் எச்சக் கூறாகத் திருமணத்திற்குப் பின்னரான உறைவிடம் என்பது மணமகள் வீடு காணப்படுகிறது. இதன் தொடர்ச்சியாகவே மகளின் கணவனை 'மருமகன்' என்று சுட்டும் முறை காணப்படுகின்றது. தென்னிந்தியாவில் 'மாப்பிள்ளை' என்று சுட்டும் வழக்கம் நிலவிவருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் யாழ்ப்பாணத்தில் கற்கோவளக் கிராமத்தில் இரண்டாம் தலைமுறையினரிடத்தில் (50 வயதிற்கு மேல்) மேற்கொள்ளப்பட்ட களாய்வில் அவர்கள் தங்களுடைய 'தந்தை'யை 'ஐயா' என்றே சுட்டுகின்றனர். அவர்களிடையே 'அப்பா' என்ற சொல் பயன்பாட்டில் இல்லை. அப்பா என்ற சொல் இளந்தலைமுறையினரிடம் காணப்படுகின்றது. இங்கு இடம்பெற்ற பண்பாட்டியல் மாற்றம் ஓர் ஆய்வுக்குரிய விடயம். எனினும் உறவுமுறைச் சொற்களில் பண்பாட்டின் தாக்கம் நிகழ்ந்திருப்பதினை இது வெளிப்படுத்துகின்றது. மொழியின் மீதான பண்பாட்டின் தாக்கமாக இதனைக் கருதமுடியும். அப்பா என்ற சொல்லுக்குப் பதிலியாக ஐயா பயன்படுத்தப்பட்டதால் பெரியையா, சின்னையா, குஞ்சியை, ஐயாம்மா, ஐயாப்பா போன்ற சொற்களும் அவர்களிடம் இருந்துள்ளமை இங்குக் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

தொகுத்து நோக்கினால் உறவுமுறைச் சொற்களானவை பேச்சு வழக்கம் மட்டுமல்ல இவை நடத்தைமுறை சார்ந்த வழக்கமும் ஆகும் (Quated by Deliege, 2011:18). மேலும் உறவுமுறைச் சொற்களுக்கும் சமூகக் கட்டமைப்புக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட அறிஞர்கள் பலரும் இரண்டுக்கும் இடையில் மிகநெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதினை வலியுறுத்திக் கூறுகின்றனர் (மேலது, 19). இந்நிலையில் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்த மொழியும் பண்பாடும் தம்மிடையே பரஸ்பரமான இடை வினைகளை மேற்கொண்டு

மொழியின் கட்டமைப்பினைத் தீர்மானித்ததுடன், புதிய சொற்களின் உருவாக்கத்திலும் பங்கெடுத்துக் கொள்கின்றன. தமிழர் பண்பாட்டினுடைய சிறப்பியல்புகளை மட்டுமன்றிப் பிராந்தியப் பண்பாட்டின் தனித்துவத்தினையும் வெளிப்படுத்தும் ஒன்றாகவே திராவிட உறவுமுறைச் சொற்கள் காணப்படுகின்ற மையினை இவ்வாய்வின் வழியே நோக்க முடிகின்றது.

துணை நூல்கள்

1. பக்தவத்சல பாரதி, *தமிழர் மானிடவியல்*, புத்தாந்தம்: அடையாளம், 2008.
2. Bharathi, Bhakthavatsala, S. *Coromandel Fishermen: An Ethnography of Pattanavar Subcaste*. Puducherry: Pondicherry of Linguistics and Culture, 1999.
3. Deliege, Robert. *Anthropology of the Family and Kinship* (2nd Edition). New Delhi: PHI Learning Pvt. Ltd, 2011.
4. Dumont, L. "The Dravidian kinship terminology as an expression of marriage", *Man* 53: 34-9. 1953.
5. Dumont, Louis. *Affinity as a Value: Marriage Alliance in South India, with Comparative Essay on Australia*. Chicago: The University of Chicago Press, 1983.
6. Karve, Irawati. *Kinship Organization in India*. Delhi: Munshiram Monoharlal, 1965 (1953).
7. Murphy, Robert, F. *Cultural and Social Anthropology: An Overture* (3rd Edition) New Jersey: Prentice Hall, 1989 (1979).
8. Stirrat, R. L. "Dravidian and non-Dravidian kinship terminologies in Sri Lanka". *Contributions to Indian Sociology*, Vol. 2, No. 2: 271 - 293, 1977.
9. Trautmann, Thomas. *Dravidian Kinship*, Cambridge: Cambridge University Press. 1981.
10. _____ *The Clash of Chronologies: Ancient India in the Modern World*. New Delhi: Yoda Press. 2009.
11. William, Thomas r. *Cultural Anthropology*. New Jersey: Prentice Hall. 1990.
12. Yalman, Nur. "The Structure of the Sinhalese Kindred: A Re-Examination of the Dravidian Terminology". *American Anthologist* Vol. 64. Issues 3: 548 - 575. 2009.